

# РЕЙ БРЕДЪРИ ИЛЮСТРИРАНАТА ЖЕНА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Когато в кабинета влезе нов пациент и се опъне на кушетката, за да започне смутено да излага като на телеграфна лента свободните си асоциации, първостепенната и най-важна задача на психоаналитика е да определи кои части от тялото на клиента се намират в допир с кушетката.

Или с други думи, къде точно пациентът установява контакт с реалността.

Някои сякаш се реят на половин пръст над всяка повърхност. Не са виждали земя от толкова време, че са развили нещо като въздушна болест.

Други пък така твърдо се придържат към земята, улавят я здраво, притискат телата си в реалността, че можеш да видиш отпечатъците от тигровите им форми и следите от нокти по тапицерията дълго след като са си отишли.

В случая с Ема Флийт д-р Джордж С. Джордж дълго се мъчеше да определи кое е кушетка, кое — жена и къде едното преминава в другото.

Защото като за начало Ема Флийт приличаше на кушетка.

— Госпожа Ема Флийт — обяви секретарката му.

Д-р Джордж С. Джордж ахна.

Травматично преживяване бе да виждаш как тази жена маневрира през вратата без помощта на железопътен стрелочник или наземни екипи, които да тичат под великденските аеростати, да висят по въжетата, да насочват масивните туловища към някой вечен хангар далеч оттук.

И тъй, Ема Флийт влезе в кабинета и дъските на пода се огънаха като огромни блюда на везна под тежестта ѝ.

Д-р Джордж сигурно отново бе ахнал, когато прецени, че има пред себе си поне двеста килограма живо тегло — Ема Флийт се усмихна, сякаш бе прочела мислите му.

— Двеста и един, ако трябва да сме точни.

Докторът усети как погледът му се отмества към мебелировката.

— О, спокойно, ще издържи — интуитивно позна госпожа Флийт.

И седна.

Кушетката изскимтя като настъпено куче.

Д-р Джордж прочисти гърлото си.

— Преди да се разположите по-удобно, трябва да ви съобща незабавно и честно, че ние от психиатричната гилдия нямаме особен успех при ограничаването на апетита. Проблемът с теглото и храната засега успява да ни се измъкне. Може би това признание е странно от моя страна, но ако не посочваме собствените си слабости, ще сме склонни да подлъгваме самите себе си и да правим пари чрез измама. Така че ако търсите помощ за фигурата си, не сте се обърнали към подходящия специалист.

— Благодаря за честността ви, докторе — каза Ема Флийт. — Аз обаче нямам желание да отслабвам. Предпочитам да ми помогнете да кача още стотина килограма.

— О, не! — възкликна д-р Джордж.

— О, да. Сърцето ми обаче няма да позволи онова, към което тъй силно се стреми душата ми. Физическото ми сърце може да не издържи на онова, което искат умът ми и онуй сърце, което обича.

Тя въздъхна. Кушетката също въздъхна.

— Е, да ви разкажа за себе си. Омъжих се за Уили Флийт. Работим за Пътуващото шоу на Дилбек и Хорсман. Аз съм известна като лейди Изобилнова. А Уили...

Тя се надигна от кушетката и понесе, или по-скоро ескортира сянката си по пода. Отвори вратата.

От другата страна, в приемната, с бастунче в едната ръка и сламена шапка в другата, изпънат като струна и забил поглед в стената, чакаше дребен мъж с мънички крачета и ръчички и с малки яркосини очи. Нямахте и метър и сигурно тежеше трийсет кила с мокри дрехи. Но пък малкото му грубовато лице бе озарено от гордост, мрачност и едва ли не жестокост, намекваща за гениалност.

— Това е Уили Флийт — с обич каза Ема и затвори вратата.

Кушетката отново изплака под нея.

Ема грейна към смаяния психоаналитик, който все още се взираше във вратата.

— Нямате деца, естествено — чу собствения си глас той.

— Нямаме деца. — Усмивката ѝ се задържа. — Но и това не е проблемът ми. В известен смисъл Уили ми е дете. И аз съм не само негова съпруга, но и майка в известен смисъл. Предполагам, че е

свързано с размерите ни. Щастливи сме от начина, по който балансираме нещата.

— Е, щом проблемът ви не са децата, вашите или неговите размери, или контролирането на теглото, тогава какво...?

Ема Флийт се разсмя леко, дружелюбно. Приятен смях като на момиче, хванато някъде в това огромно тяло и гърло.

— Търпение, докторе. Не трябва ли да се върнем към самото начало, когато с Уили се срещнахме за първи път?

Докторът сви рамене, засмя се тихо, отпусна се и кимна.

— Трябва.

— В гимназията тежах деветдесет, а на двайсет и една кантарът спираше на сто и двайсет. Едва ли е нужно да споменавам, че рядко ходех на летни екскурзии. Най-често си стоях на сух док. Въпреки това имах доста приятелки, които обичаха да ги виждат с мен. Повечето тежаха по седемдесет килограма и покрай мен минаваха за фиданки. Но това бе преди много години. Вече изобщо не се тревожа за теглото си. Уили промени всичко това.

— Явно е забележителен човек — чу се да казва д-р Джордж, макар това да бе против всички правила.

— О, да, точно такъв е! Той *тлее* — със способности, с огромния си талант, все още неразкрит и неовладян! — бързо и сърдечно рече тя. — Бог да го благослови, той се втурна в живота ми като лятна гръмотевица! Преди осем години в Деня на труда отидох на панаир с приятелките си. Привечер всички момичета бяха отмъкнати едно по едно от момчетата. Останах сама с три пухкави кукли, чантичка от фалшива крокодилска кожа и без друга работа освен да нервирам мъжа с табелка „Ще позная теглото ти“, като го поглеждам всеки път, когато минавам покрай него и се преструвам, че всеки момент мога да платя и да го предизвикам да познае.

— Но се оказа, че изобщо *не го нервирам!* — продължи тя. — Минах три пъти край него и забелязах, че ме гледа. Със страхопочитание, да, с възхищение! И кой мислите беше човекът „Ще позная теглото ти!“? Уили Флийт, естествено. Когато минах за четвърти път, той ме извика и ми каза, че мога да получа наградата безплатно, ако му позволя да отгатне колко тежа. Бе страшно развълнуван. Подскачаше около мен. Никога не ми бяха обръщали толкова много внимание. Изчервих се. Почувствах се чудесно. И

накрая седнах на стола-кантар. Чух стрелката да бръмчи и чух как Уили подсвирна от възхищение.

— Сто трийсет и два и половина! — възкликна той. — Господи, Господи, та вие сте прекрасна!

— Аз съм... *каква?*

— Вие сте най-прекрасната жена на целия свят — рече Уили, гледаше ме право в очите.

Отново се изчервих. Разсмях се. И двамата се разсмяхме. После сигурно съм се разплакала, защото в един момент усетих, че загрижено докосва лакътя ми. Гледаше ме разтревожено.

— Да не би да казах нещо нередно? — попита той.

— Не — изхлипах аз и постепенно се успокоих. — Казахте съвсем правилното нещо, само правилното нещо. За първи път някой...

— Какво?

— Се отнася така към тлъстината ми — довърших аз.

— Но вие не сте тлъста — рече той. — Вие сте едра, вие сте голяма, вие сте чудесна. Микеланджело би се влюбил във вас. Тициан би паднал на колене. Да Винчи би въздишал по вас. По онова време хората са разбирали от хубави неща. Размерът. Размерът е всичко. Мен питайте. Вижте ме. Шест сезона пътувах с Дребосъците на Сингър и бях известен като Джак Напръстника. Господи, скъпа лейди, вие сте като излязла от най-прекрасното време на Ренесанса. Бернини, който е построил колонадата около входа на „Свети Петър“ и вътре при олтара, би продал вечната си душа само за да познава жена като вас.

— Спрете! — извиках. — Не ми е писано да се чувствам тъй щастлива. Ще ме боли, когато спрете.

— Тогава няма да спра — рече той. — Госпожице...?

— Ема Герц.

— Ема — попита той, — омъжена ли сте?

— Шегувате ли се?

— Ема, обичате ли да пътешествате?

— Никога не съм пътешествала.

— Ема — рече той, — този стар панаир ще остане в градчето ви още седмица. Идвайте всяка вечер и всеки ден, съгласна ли сте? Разговаряйте с мен, опознайте ме. В края на седмицата... кой знае, може да поискате да заминете с мен.

— Какво ми предлагате? — попитах аз. Не изпитвах гняв или раздразнение, по-скоро бях заинтригувана и очарована от факта, че някой прави предложение на щерката на Моби Дик.

— Имам предвид женитба! — Уили Флийт ме погледна, дишаше тежко. А аз имах чувството, че е облечен като планинар, с алпийска шапка и алпинистки обувки с шипове и преметнато през детското му рамо въже. Сигурно ако го бях попитала защо казва това, щеше да ми отговори: „Защото те има“.

Но аз не го попитах, така че той не отговори. Стояхме във вечерта, наред панаира: накрая си тръгнах, като плетях крака.

— Пияна съм! — извиках. — Ох, толкова съм пияна, а не съм сложила и капка в уста.

— Сега, след като те намерих, няма да ми избягаш, запомни го! — извика след мен Уили Флийт.

Потресена и замаяна, заслепена от мъжките му думи, изречени с тънкия му гласец, някак успях да се измъкна от панаира и да се добера до вкъщи.

На следващата седмица се оженихме...

Ема Флийт млъкна и загледа ръцете си.

— Досадно ли ще ви е, ако разкажа за медения ни месец? — попита срамежливо.

— Не — моментално отвърна докторът и понижи глас — откри, че се интересува прекалено много от подробностите. — Продължете, моля.

— Меденият месец — произнесе Ема със своя vox humana. Отзивът от всички камери в тялото ѝ отекна в кушетката, в кабинета, в доктора, в костите му. — Меденият месец... бе необичаен.

Докторът едва забележимо вдигна вежди. Премести поглед от жената към вратата, зад която се намираше миниатюрният Едмънд Хилари, покорителят на Еверест.

— Не можете да си представите как страстно Уили ме отвлече в дома си — направо като кукленска къщичка, с една-единствена нормална стая, която щеше да е моя, или по-скоро наша. Там той — винаги мил, любезен и спокоен джентълмен — най-учтиво ме помоли за блузата ми, и аз му я дадох, за полата, и нея също му я дадох. И така нататък — подавах му дрехите, които поискваше, докато... Може ли човек да се изчерви от главата до петите? Може. И аз го направих.

Стоях като същински пламък и ту се изчервявах, ту бледнеех с цялото си тяло, сменях всички нюанси на розовото.

— Господи! — възкликна Уили. — Ти си най-прекрасната камелия, разцъфтявала някога!

От това нови вълни руменина се люшнаха по мен, оцветиха палатката на моето тяло, най-външната и — поне за Уили — най-скъпоценна кожа.

— И какво направи тогава Уили? Познайте.

— Не смея — шашардисан отвърна докторът.

— Започна да ме обикаля.

— Да ви обикаля?

— Отново и отново, като скулптор около огромен блок белоснежен гранит. Той самият се изрази така. Гранит или мрамор, от който може да се изваят неподозирани прекрасни статуи. Обикаляше ме безспир, въздишаше и клатеше глава, неспособен да повярва на късмета си, пляскаше с малките си ръчички, очите му горяха. Сякаш си мислеше — откъде, откъде да започна?

Накрая проговори.

— Ема — рече той, — защо мислиш, че толкова години работя като човека „Ще позная теглото ти!“ в този панаир? Защо ли? Защото цял живот търсех жена като теб. Вечер след вечер, лято след лято гледах как кантарът подскача и звъни! И ето че най-накрая имам средството, начина, стената, платното, върху което да изразя гения си!

Спря и ме погледна с насълзени очи.

— Ема — тихо рече той, — ще ми позволиш ли да правя абсолютно всичко с теб?

— О, Уили, Уили — възкликнах. — Каквото пожелаеш!

Ема Флийт замълча.

Докторът откри, че е седнал на ръба на стола си.

— Да, да. И *после*?

— И после той извади всички свои кутии и шишенца с мастило, шаблони и блестящи сребърни игли за татуировки.

— Игли за татуировки? — Докторът се облегна назад. — Той ви е... татуирал?

— Татуира ме.

— Значи е татуировчик?

— Беше и е художник. Просто полето му за изява е татуировката.

— А вие — бавно рече докторът — бяхте платното, което е търсил през целия си зрял живот?

— Аз бях платното, което е търсил през целия си живот.

Остави думите ѝ да потънат в съзнанието на доктора и те наистина *потънаха* и продължиха да потъват. А когато видя, че са достигнали дъното и вдигат огромна мътилка, продължи спокойно разказа си.

— Така започна великолепият ни живот! Обичах Уили и той ме обичаше, и двамата обичахме онова, което бе по-голямо от нас и което вършехме заедно. А именно — създавахме най-голямата картина, която е виждал светът. „Нищо по-малко от съвършенството!“ — викаше Уили. „Нищо по-малко от съвършенството!“ — виках аз в отговор. О, наистина бяха щастливи времена. Хиляди страхотни часове прекарахме заедно. Не можете да си представите колко горда бях, че съм огромен бряг, на който геният на Уили Флийт плискаше пъстроцветни вълни! Една цяла година отиде за дясната и лявата ми ръка, една година за десния крак, осем месеца за левия — и всичко това бе само подготовка за големия взрив на ярки шарки, изригнаха по ключиците и лопатките ми, които бликаха нагоре от бедрата ми, за да се срещнат в славно юлско празненство с детски въртележки, голи красавици на Тициан, пейзажи на Джорджоне и копия на Ел Греко върху фасадата ми, настърхнали с огромни електрически пламъци нагоре и надолу по гръбнака ми.

— Господи, никога не е имало и никога не ще има любов като нашата. Любов, в която двама души така цялостно да се отдадат на една обща цел — да подарят на света красота. Летяхме един към друг ден след ден, а с годините започнах да ям повече, да ставам още по-едра. Уили одобряваше, Уили аплодираше. Това означаваше повече място, повече пространство за неговите съчетания. Не можехме един без друг, защото и двамата чувствахме, бяхме уверени, че след като Шедьовърът бъде завършен, ще трябва да напуснем завинаги цирка, панаира, карнавала. Вярно, бях великолепна, но знаехме, че след като всичко завърши, спокойно мога да бъда изложена в Музея на изкуството в Чикаго, в колекцията Крес във Вашингтон, в галерия Тейт в Лондон, в Лувъра, в Уфици, във Ватиканския музей! До края на живота си нямаше да имаме грижи! — Тя си пое дъх. — И тъй продължи, година след година. Не се нуждаехме от света и хората му,



бяхме си достатъчни един на друг. Денем вършехме обичайната си работа, а след това, до след полунощ, Уили бе на глезена ми, на лакътя, изследваше невероятния склон на гърба ми надолу към покрития с пудра като сняг кръст. Не обичаше да надничам над рамото му, не обичаше да поглеждам и над *мое*то рамо. Минаваха месеци и едва не полудявах от любопитство, докато не ми позволи да видя как напредва сантиметър по сантиметър и как ярките му мастила ме изпълват с дъгата на неговото вдъхновение. Осем години, осем славни и чудесни години. И ето че настъпи ден, когато всичко бе завършено. Уили се просна в леглото и спа четирийсет и осем часа без прекъсване. И аз спях до него, като мамут до малко черно агънце. Това бе само преди четири седмици. Преди четири кратки седмици нашето щастие свърши.

— Ах, да — рече докторът. — Значи със съпруга си страдате от творчески еквивалент на следродилна депресия, която спохожда майката след раждането на детето. Работата е приключила. Неизбежно следва някак празен и донякъде тъжен период. Но все пак се замислете — сега можете да пожънете наградите от дългия си труд, нали? Нали *наистина* ще обиколите света?

— Не — възкликна Ема и в очите ѝ се появиха сълзи. — Уили може всеки момент да избяга и да не се върне никога. Вече започна да скита из града. Вчера го сварих да лъска панаирната везна. А днес го открих да работи за първи път от осем години в кабинката с надпис „Ще позная теглото ти!“

— Господи — промълви психоаналитикът. — Значи той...

— Да, отново мери жени! Търси ново платно! Не го е казал, но аз го знам, знам го! Този път ще намери още по-тежка жена, двеста и петдесет, може би дори триста килограма! Досетих се какво ще се случи преди месец, когато завършихме Шедьовъра. Затова започнах да ям още повече и да опъвам кожата си, за да се появят тук-там нови местенца, които Уили да трябва да поправя и да запълва с нови детайли. Но ето че вече съм изтощена, натъпкана съм до краен предел и повече не мога. От глезените до под брадичката ми не е останала и една милионна от квадратен сантиметър, която да не е запълнена от демон, дервиш или бароков ангел. Сега за Уили аз съм завършена работа. И той иска да продължи нататък. Боя се, че ще се ожени още четири пъти, всеки път за все по-едра жена, за все по-голямо платно,

на което да изпише големия шедьовър на живота си. А през последната седмица стана и критичен.

— Относно Шедьовъра с главна буква? — не повярва докторът.

— Той е ужасен перфекционист, като всеки художник. Сега намира малки недостатъци — ту някое лице не е в подходящия нюанс, ту някоя ръка се е разтегнала заради забързаните ми опити да наддам тегло, за да му осигуря нови пространства и отново да събудя вниманието му. За него аз бях преди всичко началото. Сега той трябва да продължи и от чирак да стане истински майстор. О, докторе, скоро ще бъда изоставена! Какво очаква една жена, тежаща двеста килограма и покрита с илюстрации? Остави ли ме, какво да правя? Къде да ида, кой ще ме поиска такава? Отново ли ще се изгубя, както бях преди дивото ми щастие?

— Като психоаналитик не би трябвало да давам съвети — рече докторът. — Но...

— Но, но, но? — с надежда възкликна тя.

— Като психоаналитик би трябвало да оставя пациента си сам да открие проблема си и да се излекува. Но в този случай...

— Този случай, да, продължете!

— Изглежда съвсем просто. За да запазите любовта на съпруга си...

— Да запазя любовта му... да?

Докторът се усмихна.

— Трябва да унищожите Шедьовъра.

— Какво?

— Изтрийте го, отървете се от него. Тези татуировки *могат* да се махнат, нали? Четох някъде, че...

— Ах, докторе! — Ема Флийт скочи. — Това е! Може да се направи! И най-страхотното е, че Уили може да го направи! Ще му трябват три месеца само за да ме изчисти, да ме избави от Шедьовъра, който вече го дразни. И след като стана девствено бяла, ще можем да започнем нови осем години, а после още осем и още осем. О, докторе, знай, че ще го направи! Може би само чака да му предложи... а аз да съм такава глупачка, че да не се сетя! Ах, докторе, докторе!

И го смаза в обятията си.

След като го пусна (за негово огромно щастие), започна да обикаля кабинета.

— Колко странно — рече тя. — За половин час намерихте решение за следващите три хиляди дни от живота ми, че и повече. Много сте мъдър. Ще ви платя колкото пожелаете!

— Обичайната ми скромна такса е съвсем достатъчна — рече докторът.

— Нямам търпение да кажа на Уили! Но първо, тъй като сте мъдър, заслужавате да видите Шедьовъра, преди да бъде унищожен.

— Това едва ли е необходимо, госпожо...

— Трябва да откриете за себе си редкия ум, око и артистичната ръка на Уили Флийт, преди творбата му да е изчезнала завинаги и да започнем нова! — извика тя, вече разкопчаваше огромното си палто.

— Наистина не е...

— Ето! — извика тя и разтвори широко палтото.

Докторът някак не се изненада особено от факта, че отдолу Ема Флийт е чисто гола.

Ахна. Очите му се ококориха. Челюстта му увисна. Бавно седна, макар всъщност да му се искаше да застане мирно, както бе стоял като петокласник и бе отдавал чест на знамето, след което три дузини гласове запяваха дружно химна. Нямаше сила да откъсне поглед от огромните телеса на жената.

Върху които нямаше нищо бродирано, нарисувано, изваяно или татуирано — по никакъв начин.

Гола, неукрасена, недокосната, неилюстрирана.

Ахна отново.

Тя вече закопчаваше палтото си с победоносната усмивка на акробат, току-що изпълнил изключително сложен номер. А ето че вече се носеше към вратата.

— Чакайте... — отвори уста докторът.

Но тя вече бе в приемната, беше се навела над съпруга си и нежно го викаше, след което зашепна нещо в мъничкото му ухо, докато очите му не се разшириха и челюстта му не увисна. Той извика и плесна възторжено с ръце.

— Докторе, докторе, благодаря ви! Благодаря!

Хвърли се напред, сграбчи ръката му и я задруса енергично. Докторът се изненада от пламенната сила на ръкостискането му. Това бе ръката на всеотдаен художник — също като тъмните очи, проблясващи от грейналото му лице.

— Всичко ще е наред! — възкликна Уили.

Докторът се поколеба и погледна от Уили към огромния балон, който го дърпаше и нямаше търпение да отлети с него.

— Трябва ли да дойдем пак?

Мили Боже, помисли си докторът, нима *наистина* си мисли, че е *илюстрирал* тялото ѝ от носа до кърмата? И тя му угажда? *Той* ли бе лудият?

Или тя си въобразява, че той я е татуирал от врата до глезените и той ѝ угажда. *Тя* ли бе лудата?

Или пък — най-странното от всичко — и *дватамата* да вярват, че той я е изписал като Сикстинската капела и я е покрил с шедьоври? Дали и двамата не вярват, не знаят, не си угаждат един на друг в техния си особен шантав свят?

— Трябва ли да дойдем пак? — за втори път попита Уили Флийт.

— Не. — Докторът се помоли наум. — Мисля, че не.

Защо ли? Защото по някаква идиотска прищявка свише бе постъпил правилно. Бе дал вярното лекарство, макар да се бе запознал само с половината симптоми, нали така? Независимо дали тя, той или и двамата вярваха в Шедьовъра, с предложението си да изтрият рисунките докторът я бе превърнал отново в чисто, желано и примамливо платно, ако *тя* имаше нуждата да е такова. Ако ли пък той се нуждаеше от нова жена, върху която да излее таланта си — е, това също вършеше работа. Защото тя отново щеше да стане като чисто нова.

— Благодарим, докторе, благодарим, благодарим ви!

— Няма за какво — рече докторът. — Нищо не съм направил.

Едва не каза — това бе чиста случайност, шега, изненада! Падах и съвсем случайно се приземих на краката си!

— Довиждане, благодаря, благодаря... благодаря...

Гласовете им заглъхнаха, но двамата продължаваха да го хвалят много след като излязоха.

Докторът се огледа и се върна с несигурна стъпка в кабинета си. Затвори вратата и се облегна на нея.

— Докторе — промърмори той, — излекувай себе си.

Пристъпи напред. Всичко наоколо бе нереално. Трябваше да легне, поне за малко.

Къде?

На кушетката, разбира се. На кушетката.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.